

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๑๗ มีนาคม พุทธศักราช ๒๕๔๘

ตอบรับการถวายฎีกา

ก่อนจ้งหัน

ให้พยายามเปลี่ยนหูเปลี่ยนตา จมูก ลิ้น กาย ใจ ใจนี้เป็นของสำคัญ อะไรๆ จะผ่านเข้าไปหาใจ ตา หู จมูก ลิ้น กาย นี้เป็นทางผ่านเข้าหาใจ ดีชั่วๆ ตาเห็นดี ได้ยินดี อะไรดีเข้าสู่ใจ ถ้าชั่วก็เข้าสู่ใจ ให้เปลี่ยนเครื่องมือของเราสำหรับใช้ในทางที่ถูกที่ดี มีใจเป็นเจ้าของเป็นผู้รับผิดชอบ อะไรที่ควรดูควรฟัง หรือไม่ควร ให้คัดเลือกๆ ท่านทั้งหลายให้จำเสียว่า ศาสนาพุทธของเราเป็นยังไง ละเอียดเข้าไปเป็นลำดับลำดับ ยิงเข้าไปสู่จิตใจโดยเฉพาะด้วยแล้วไม่มีอะไรที่จะเทียบได้เลย เรื่องความละเอียดของกิเลสก็ดี ของธรรมก็ดี จะไปรวมอยู่ในนั้น เพราะทั้งสองอย่างนี้เป็นขาคีกัน แก้กัน ๆ

กิเลสมีน้อยกวนน้อย มีมากกวนมาก กวนหัวใจ ธรรมะชะล้างๆ ให้สงบลงๆ จนกระทั่งกิเลสตั้งแต่ส่วนหยาบถึงส่วนละเอียดสุดหมดไปจากใจ ด้วยน้ำแห่งธรรมที่สะอาดชะล้างหมดแล้ว นั้นละท่านว่าบรมสุขอยู่ตรงนั้น พระพุทธเจ้าองค์เอกที่สอนโลกให้ถูกต้องแม่นยำที่สุด ไม่ผิด พากันจำให้ดี คำสอนพระพุทธเจ้านี้เพียงพระวาจาออกมาคำใด เป็นสวากขาตธรรม ตรัสไว้ชอบแล้วๆ พุทธชอบ บอกชอบ สอนชอบทุกอย่าง เรียกว่า สวากขาตธรรม เราสวดทุกวัน สุวากขาโต ภควตา ธมฺโม พระธรรมอันพระผู้มีพระภาคเจ้าตรัสไว้ดีแล้วหรือชอบแล้ว นี้เรียกว่าสวากขาตธรรม ตรัสไว้ชอบแล้ว ให้นำไปคัดเลือกไปปฏิบัติตนเองเพื่อความเป็นคนดี จากใจของเราที่ได้ยินได้ฟังมาแล้วไปคัดเลือกสิ่งทั้งหลายที่จะมาเป็นภัยเป็นคุณต่อใจให้ดีๆ นี้เรียกว่าธรรม

ธรรมไม่มีในโลก โลกไม่มีความหมายนะ เวลานี้กิเลสกำลังมีอำนาจมาก เหยียบธรรมจนไม่มีอะไรเหลือเลย แม้ที่สุดชาวพุทธเรา ก็เอากิเลสอยู่ในเมืองพุทธเรานี้แหละ เหยียบธรรมของพุทธในเมืองไทยเรา ฆราวาสก็เหยียบแบบหนึ่ง พระก็เหยียบแบบหนึ่ง ต่างแห่งต่างสถานที่ มีแต่เอากิเลสหน้าหน้าๆ เหยียบธรรมๆ ที่จะส่งเสริมธรรมนั้นมันน้อย เช่นอย่างวัดป่าบ้านตาด ใครก็ยกยกอป้อนว่าวัดป่าบ้านตาดปฏิบัติดีปฏิบัติชอบอย่างนั้น อย่างนี้ ที่ไม่ชอบมันก็มีอยู่ในนั้นนะ ให้ดูให้ดีนะ

พระองค์หนึ่งๆ ว่าองค์นี้ดี องค์ไม่ดีก็มีอยู่ในนั้น ย่นเข้าไปซี ย่นเข้าไป คัดเลือกเข้าไป นี้เรียกว่าธรรม คัดเข้าไป เลือกเข้าไป แล้วจะได้เจอของดีเข้าไปเรื่อยๆ ดีเยี่ยมแล้วปิดหมด ไม่ต้องบอก ปิดขาดสะบั้นไปเอง นั่นเรียกว่าดีเลิศ เลิศนี้เป็นธรรมชาติที่เลิศเลอสุดยอดแล้ว ไม่ขึ้นกับอะไรทั้งนั้น ท่านเรียกว่าดีเลิศ ปลอຍหมด ให้พากันนำไปประพฤติ

ปฏิบัติ มาวัดมามีหุมีตาให้สังเกตสังกา อย่าสักแต่มาดูมาเพลิดมาเพลิน ดังที่ยั่วเย้า ๆ เข้ามาในวัดนี้ เราก้เห็นใจที่ไม่เคยเห็นวัดป่าบ้านตาด อยากมาดูอยากมาวัดป่าบ้านตาด อย่างนี้ เราก้เห็นใจในจุดนั้น แต่ที่จะมาเชื่อซ้ ๆ ตามนิสัยความเชื่อซ้ๆ ของตนที่มีอยู่ประจำ ตนนี้ไม่ได้คิดนะ นี่คิดหมด มาแบบไหน ๆ เข้ามาในวัด ดูหมดนะ

เข้าใจว่าพระเป็นตักตาเหรอ ศาสนาเป็นตักตาเหรอ ธรรมเป็นตักตาเหรอ จับได้ทุก อย่างธรรม นอกจากท่านไม่แสดงออก เมื่อไม่ถึงกาลเวลาก้เหมือนไม่รู้ไม่เห็น ผ่านไป ๆ ใ้ พวกสนุกเพ่นพ่านก้สนุกเพ่นพ่าน ๆ แต่งตัวแบบจ๊กโก้จ๊กเก้เข้ามาเหล่านี้ดูไม่ได้นะ ถ้า ภาษาของพุทธศาสนาเรียกว่าดูไม่ได้ ถ้าภาษาของลิงของค่างก้เรียกว่าไม่พอ ให้เก่งกว่านั้น อีกร แข่งกันแข่งลิงแข่งค่างแข่งสัตว์เดรัจฉาน ไม่รู้จ๊กสูงจ๊กต่ำ ควรหรือไม่ควร พวกนี้ พิจารณาให้ดีนะ เลอะเทอะมากนะเวลานี้ เรื่องกิเลสเป็นคลื่นใหญ่โตครอบหัวเมืองไทย แทบจะไม่มองเห็นคนไทยเลยทั้ง ๆ ที่เป็นชาวพุทธ จะไม่มีเหลือเหละเวลานี้ ประชาชนก้เหยียบเข้าไป เหยียบวัดเหยียบวา เหยียบพระเหยียบเณร เหยียบแหล็กเข้าไปหมด

กิเลสไม่ได้กลัวใครนะ กลัวแต่ธรรม ถ้าธรรมมีอยู่ที่ไหนที่นั้นความถูกต้องดีงาม ความสงบร่มเย็น จะอยู่ที่นั้น ท่านทั้งหลายจำเอานะ มาวัดอย่ามาเฉย ๆ ไม่เกิดประโยชน์ เราที่อยู่ทุกวันนี้เราหนักใจที่ตรงไหนก้ว่าบ้าง ๆ พูดภาษาของโลกก้ว่า พอทนได้ก้ทนไป ตามองเห็นแล้วก้ทนเอา หูได้ยินทนเอา ไปอย่างนั้น ถ้าแบบมันเหลือทนแล้วก้ว้ากเสียที่หนึ่ง มันโมโห เข้าใจไหม โมโหของธรรม โมโหของกิเลสต่างกัน โมโหของกิเลสอยากกั๊ดอยากฉีก โมโหของธรรมเป็นไปด้วยความเมตตา ให้พากันจำ ที่นี้ให้พร

หลังจ้งหัน

ผู้กำกับ ปัญหาธรรมะทางอินเตอร์เน็ต คนที่ ๑ ครับ

นมัสการหลวงตา ก่อนอื่นหลานต้องขอกราบเรียนว่าในการปฏิบัติธรรมของหลาน จะเป็นไปในแนวการศึกษาอ่านเองจากหนังสือที่หาอ่านได้ และเพิ่งนึกได้ว่ามีเว็บไซต์ของ หลวงตาจากกรณที่ได้อัดชื่อเว็บไซต์ไว้ เลยลองเปิดอ่านดู ก็ได้พยายามศึกษาดู แต่เนื่องจาก หลานจะปฏิบัติในลักษณะจำเอาไม่มีอาจารย์แนะนำสั่งสอน หลานก้กำลังเพิ่มความเพียร พยายามในการปฏิบัติ จึงพบปัญหาว่า ในบางครั้งหลานก้ใช้วิธีของพระธรรมกายที่อ่านจาก หนังสือ คือ เอาใจไปวางที่จุดเหนือสะดือ บางทีก็ใช้ พุทโธ กำหนดลมหายใจเข้าออก แต่ หลังจากได้เข้าเว็บไซต์ของหลวงตา หลานก้กำหนด พุทโธ ขณะปฏิบัติหลานรู้สึกว่ ส่วน อื่น ๆ ของร่างกายหาย หรือเบาคงเหลือไว้แต่มือที่หนักมาก แต่ไม่ใช่จิตสงบนะคะ เพราะ หูได้ยินเสียงต่าง ๆ อยู่ ลมหายใจจะสั้นและเร็วมาก มือจะหนักมาก หลังจากนั้นหลานได้ ปล่อยให้จิตไปตามความหนัก เหมือนรู้สึกว่สั้น แต่ก็รู้สึกเบาสบายอยู่ในระดับหนึ่ง

หลังจากหลานได้อ่านสนทนาธรรมะของหลวงตา หลานจึงถอนออกมาโดยใช้สติ หรือคิดว่าไม่มีอะไร อนัตตาสัญญเปล่า จึงหลุดออกมาจากความหนักนั้น แล้วกำหนดพุทโธ หลังจากปฏิบัติก็รู้สึกมีความสุขที่จะให้กับคนอื่น ๆ มีความสุขในการให้ แต่หลานเพิ่งเริ่มปฏิบัติก็ราวเดือนกว่าๆ เป็นจิตหลานปรุงแต่งหรือไม่ แต่โดยปกติหลานจะถือคติคือการแผ่เมตตาให้กับสัตว์ที่ตายแล้ว เวลาที่ขับรถไปแล้วเจอสัตว์ตาย ในบางครั้งถ้าหลานรู้สึก ยินดีกับการทำความดีจะรู้สึกเหมือนน้ำตาจะไหล หรือสลดใจกับการกระทำที่ไม่ดีจะน้ำตา ชิม

มีครั้งหนึ่งหลานเดินทางไปงานศพที่อุดร ตอนนั้นมีสัก 3 ศพที่สวยอยู่ที่วัด หลาน จึงแผ่เมตตาให้ หลานรู้สึกผมลุกชัน นั้นหมายถึงว่าเขารับรู้รีเปล่าเจ้าคะ และในบางครั้ง หลานจะมีอาการผมลุกชันบ่อยๆ จนในบางครั้งเกิดความไม่สบายใจ จึงเรียนรบกวนหลวง ปู่ หรือผู้ที่ชำนาญช่วยชี้แนะแนวทางให้หลานด้วยคะ

หลวงตา จิตจะวางจุดไหนๆ ก็ตาม เรื่องคำบริกรรมจะใช้คำบริกรรมใด ให้ ความรู้อยู่กับคำบริกรรม ส่วนมากก็อยู่ท่ามกลางอก แต่ไม่ได้เจาะจง เพราะความรู้ได้อยู่ได้ ทั่วสรรพางค์ร่างกาย ถนัดที่ไหนอยู่ที่นั่นได้..ความรู้ สติอยู่ที่นั่น เป็นธรรมที่นั่นแหละ ส่วนมากเวลามันรวมเข้าไปแล้วมันจะเข้ามาในใจ เป็นธรรมชาติ จะเข้ามาอยู่ในจุด ศูนย์กลาง ในบาลีก็มีก็บอก คุณาสย คือท่ามกลางเป็นที่อยู่ของจิต เวลาเราภาวนานี้ก็เป็น อย่างนั้นจริงๆ อย่างเราเรียน ความจดความจำขึ้นสมองทั้งนั้นๆ เวลาเรียนไม่ว่าเรียนทาง โลกทางธรรมใช้ความจำ ใช้ความจำต้องขึ้นทำงานอยู่ที่สมอง เรียนเสียจนกระทั่งสมองที่อ มั่นไม่จำให้ นี่เรียกว่าทำงานอยู่บนสมอง เกี่ยวกับการจดการจำ ที่นี้พอทางด้านจิตตภาวนา พอจิตสงบเข้าๆ สมองไม่อยู่นะ มาอยู่ตรงกลางท่ามกลางอก สงบมากเท่าไรยิ่งเด่นอยู่ที่ ท่ามกลางอก แล้วผ่องใสสว่างงามไปก็อยู่กลางอกๆ กลางอกเป็นที่ตั้งเลยนะ

ที่ตั้งของความรู้ เช่น พุทโธ ถนัดที่ไหนเอาเลย ให้สติอยู่กับนั้น นั่นแหละถูกต้อง ให้ ถืออันนี้เป็นหลักเกณฑ์ ถ้าสติอยู่ที่ไหนธรรมอยู่ที่นั่น ตั้งอยู่ภายในกายของเรา กาย สติปัญญา ฐานสี่อยู่ในนี้ เราตั้งในนี้จุดใดถูกต้องหมด สติปัญญาฐานสี่ถูกต้องในองค์อริยสัจที่จะตรัสรู้ ธรรมได้โดยไม่ต้องสงสัย ก็มีเท่านั้น เรื่องแผ่เมตตาตองเมตตาอะไรก็เป็นเรื่องของแต่ละคน อธิษาศัยใจคอ ไม่ตอบ เราก็อแผ่ พระพุทธเจ้าพระองค์แรกแผ่พระเมตตาครอบโลกธาตุ สาวกทั้งหลายแผ่ครอบโลกธาตุ ท่านทำตามอธิษาศัยของท่านเรื่อย ๆ มา ผู้บำเพ็ญก็แผ่ ออกจากหัวใจไปได้ทั่วโลกธาตุเหมือนกันนั่นแหละ เอาเท่านั้นแหละ เอ้าว่าข้อต่อไป

ผู้กำกับ คนที่สองครับ

กราบนมัสการหลวงตาที่เคารพอย่างสูง ผมมีพี่น้องทั้งหมดเก้าคน ทุกคนช่วยกันทำ ธุริจของครอบครัวและดำเนินต่อไปได้อย่างดี ส่วนตัวกระผมนั้นเป็นน้องคนที่เจ็ดแต่พี่ ๆ

ให้เป็นคนบริหารงาน แต่ส่วนตัวแล้วผมต้องการจะออกบวชเพื่อบำเพ็ญตนให้เป็นประโยชน์ต่อพระศาสนา แต่ติดอยู่ที่แม่เป็นห่วงไม่ยอมให้มาบวช ผมจึงกราบเรียนถามหลวงตาว่า ถ้าจะบวชโดยแม่ไม่ยอมฉันสมควรหรือไม่ครับ

หลวงตา ที่ควรนั้นก็คือ ให้ปรึกษาดกลางด้วยเหตุผลในระหว่างแม่กับลูกกันเอง ลงจุดนี้ ให้ปรึกษากันระหว่างแม่กับลูก ด้วยเหตุผลด้วยกันทั้งสองฝ่าย เราบอกได้เท่านั้น

แต่เรานี้ที่จะออกบวชก็เพราะน้ำตาพอร่วง เห็นไหมล่ะ พอน้ำตาพอร่วงฟังไปหมดทุกอย่าง ล้มไปหมดเลย น้ำตาพ่อก็มีคุณค่ามีราคามากทีเดียว เวลาที่จะพูดเกี่ยวกับเรื่องของเรา สาเหตุก็มาจากน้ำตาของพ่อร่วง รับประทานกันเป็นวง ลูกหลายคน เราไม่ลืมนั่น สด ๆ ร้อน ๆ ตามธรรมดานิสัยของคนไทยเราส่วนมาก ทางภาคอีสานมักจะไม่ค่อยยกยอลูกหลานของตน ถ้าใครยกยอลูกหลานของตนเขาจะถูก เป็นนิสัยอย่างนั้นแหละ ไม่เคยยกยอ เรื่องการงานอะไรทุกอย่างไม่เคย ทั้งพ่อทั้งแม่ไม่เคยมี แต่ไว้วางใจยังงี้ก็รู้รู้สึก ๆ อย่างนั่นเอง

วันนั้นรับประทานอาหารอยู่ตอนค่ำ เงียบ ๆ ขึ้นเลยพ่อ ขึ้นเวลานั้น เรียกว่ายกลูกขึ้น ยกขึ้นเพื่อจะทุ้มลง “เอ้อ ลูกกูนี้ก็มีหลายคน กูไม่ได้หวังพึ่งมันแหละ ลูกผู้ชายก็มี ลูกผู้หญิงกูไม่พูดถึงมันแหละ กูมองหาใครก็มองไม่เห็น” วันนั้นวันจะยกลูกขึ้น ยกขึ้นเพื่อจะทุ้มลง “กูมองเห็นไอ้บัวคนเดียวนี้ ไอ้นี้ถ้าลงมันได้ทำอะไรแล้วกูสู้มันไม่ได้” บอกอย่างนี้เลยวันนั้น “ลงมันได้รับงานอะไรแล้วกูสู้มันไม่ได้เลย แต่เวลาจะให้มันบวชนี้หูหนวกตาบอดหมดเลย เวลากูตายแล้วนี้ไม่มีใครจะลากกูขึ้นจากนรกแหละ ถ้าไอ้นี้ลากกูขึ้นไม่ได้แล้วไม่มี” พ่อน้ำตาร่วงลงเลย เรามองเห็นสะดุดบึงทันที มองไปทางแม่ แม่เห็นพ่อน้ำตาร่วงแม่ก็น้ำตาร่วง เราลูกปั๊บหนีเลย

สามวันไปคิดมัตตัวเองนะ ลงจุดน้ำตาร่วงอย่างเดียวหมดเลยเที่ยวไม่ไปไหน เราสลดสังเวช บุญคุณพ่อของเรายิ่งใหญ่ น้ำตาของพ่อทำให้เราเป็นมาขนาดนี้ ว่าฉันเถอะ ไม่งั้นไม่มีหวังละ ว่าฉันเลย นี่ละพ่อยกขึ้นอย่างนั้นละ “ไอ้นี้ลงมันได้ทำอะไรแล้วกูสู้มันไม่ได้ บอกตรง ๆ” แต่เวลายกขึ้นแล้วทุ้มลง “กูให้มันบวชเมื่อไรหูหนวกตาบอดอยู่นั้นหมด” ว่าฉัน “เวลากูตายแล้วถ้าไอ้นี้ไม่ลากกูขึ้นแล้วกูตกนรกจมไปเลย มีไอ้นี้เท่านั้น” ขาดสะบั้นหมดนะ เรื่องทั้งหลายขาดหมดเลย น้ำตาพ่อก็ไม่ลืมนั่น สด ๆ ร้อน ๆ

ที่นี้ก็ไปคิดอยู่สามวันเต็ม มัตตัวเองละที่นี้ ทุกสิ่งทุกอย่างโลกเขาทำได้ เราทำได้ ๆ บวชโลกเขาบวชกันได้ ทำไมเราบวชไม่ได้ พ่อแม่มีด้วยกันทุกคน ลูกทุกคนบวชได้ด้วยกัน จะสึกก็ได้ไม่สึกก็ได้ ที่เป็นสมภารเจ้าวัดตายกับผ้าเหลืองมีเยอะ ทำไมเราจึงบวชไม่ได้ ถึงขนาดน้ำตาพ่อร่วง เอาตรงนี้นะ โถ สลดสังเวชมากนะ มัตเข้า ๆ สุดท้ายก็อยู่ ลงใจบึงละที่นี้

พอใจแล้วก็มาหาแม่ ธรรมดาโบราณเราแม่อยู่กับบ้าน พ่อไปทำงานภายนอก ไม่เหมือนทุกวันนี้ทั้งหญิงทั้งชายทำงานนอกบ้านๆ ด้วยกันหมด แต่ก่อนผู้หญิงไม่ค่อยออกมีแต่ผู้ชาย เราจึงสนิทกับแม่ ติดแม่มาตลอด กับพ่อไม่ค่อยอะไร ดูก็ดูเหมือนกันทั้งพ่อทั้งแม่ แต่ติดแม่มากกว่า

ทีนี้ก็มาบอกแม่ มาขู่แม่ด้วยนะ นี่จะทำให้บวชก็จะบวชให้นะ ถ้าบวชแล้วจะสึกเมื่อไรก็สึก เราว่างั้น ถ้าใครมาห้ามว่าให้บวชเท่านั้นเดือนเท่านั้นปีถึงค่อยสึกไม่บวช เราว่างั้น ถ้าบวชตามอรรถาศัย อยากบวชเมื่อไรอยากสึกเมื่อไรสึกได้แล้วจะบวชให้ ว่างั้นละ แม่ก็ฉลาดกว่าลูก แม่ก็สาธุขึ้น เออ สาธุ เอ้า ลูกไปบวชนั้นนะ เวลาบวชแล้วพ้อออกมาจากโบสถ์นั้นนะ คนที่ไปบวชลูกเต็มอยู่หน้าโบสถ์นั้น ลูกจะไปสึกต่อหน้าคนมาก ๆ แม่ก็ไม่ว่าแหละ แม่อยากเห็นเวลาลูกบวช เห็นผ้าเหลืองลูกบวชในขณะนั้นแม่ก็พอใจ แล้วใครจะเป็นบ่าวบวชแล้วออกมาสึกต่อหน้าคนมาก ๆ ไม่บวชเสียก็ไม่เห็นมีอะไรใช้ไหม นี่ละแม่มัดเอาแบบนี้ก็เลยบวชจนกระทั่งปานนี้ ทั้งแม่ทั้งพ่อไม่ถามถึงการสึกการบวช เรื่อย ๆ จนกระทั่งทุกวันนี้ เรื่องราวเป็นอย่างนั้นละ

นี่พูดถึงปัญหาเขาถามมา จะปรึกษาใครไม่ปรึกษาใครฟังเขาก็แล้วกัน ก็ต้องปรึกษาเสียก่อนด้วยเหตุด้วยผลด้วยกันทุกคนนั้นแหละ มีเท่านั้นหรือปัญหา

ผู้กำกับ ไม่มีแล้วครับ แต่มีเรื่องเกี่ยวกับฎีกาของหลวงตาที่ไปถึงในหลวง สำนักพระราชธิการเขาได้รับแล้วเขาตอบหนังสือมา แล้วแต่พิจารณาจะให้อ่านให้ทราบไหมครับ

หลวงตา เป็นยังงิอ่านใหม่ ก็เราออกเราออกเพื่อประเทศไทยทั้งประเทศ ทำไมจะอ่านให้คนไทยทั้งประเทศฟังไม่ได้ เรื่องนี้เรื่องความเห็นของคนไทยทั้งประเทศที่นำเข้าไปสู่สำนักพระราชวัง คือพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว เป็นเรื่องของหัวใจของคนทั้งประเทศที่บ่งบอกเข้ามาหาเราเป็นจุดศูนย์กลาง เราเป็นผู้นำออกเสนอ ไม่ใช่เรื่องของเราคนเดียว เรื่องของหัวใจของคนทั้งประเทศ ที่มีความรู้ความเห็น ความเป็นยังงิ มีความมุ่งหมายยังงิ แล้วก็รวมตัวเข้ามาหาเรา ให้เรานำออกไป เราก็ำออกไปนั้น ทีนี้ผลที่นำออกไปแล้วเป็นยังงิ เอา อ่านให้ประชาชนทราบทั่วกัน ควรตอบเราจะตอบเดี๋ยวนี้อยู่

ผู้กำกับ

ที่รล.๐๐๐๙.๔/๔๒๓๗

สำนักพระราชธิการ

พระบรมมหาราชวัง กทม.๑๐๒๐๐

๑๔ มีนาคม ๒๕๔๘

เรื่อง การถวายฎีกา

นมัสการพระธรรมวิสุทธิมงคล

อ้างถึง ลีขิตของพระคุณท่าน ลงวันที่ ๒ มีนาคม ๒๕๔๘

ตามที่พระคุณท่านมีลีขิตถวายฎีกา ขอให้ถอดสมเด็จพระพุฒาจารย์ (เกี่ยว อุปเสโณ) ออกจากสมณศักดิ์ และไม่โปรดเกล้าแต่งตั้งนายวิษณุ เครือ อาม ให้ดำรงตำแหน่งในการบริหารราชการแผ่นดิน ความแจ้งอยู่แล้วนั้น สำนัก ราชเลขาธิการได้เสนอเรื่องกราบเรียนฯพณฯ นายกรัฐมนตรี และแจ้งสำนักงาน พระพุทธศาสนาไปพิจารณาดำเนินการแล้ว ดังนั้นความทราบฝ่าละอองธุลีพระ บาทฯแล้ว

จึงน้อมสการมาเพื่อโปรดทราบ

ขอนมัสการด้วยความเคารพ
(นาย อินทร์จันทร์ บุราพรณ)
เลขาธิการคณะองคมนตรี
ปฏิบัติราชการราชเลขาธิการ

หลวงตา เออ บอกมาเท่านั้นละนะ นี้มอบถึงพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว แล้ว ในหัวใจของคนทั้งชาติซึ่งเป็นลูกของพระองค์ ได้มอบทูลถวายท่านไปเรียบร้อยแล้ว ทางนั้นก็ตอบมาว่าพระองค์ทรงรับทราบแล้ว ก็เท่านั้นแหละไม่มีอะไร ก็เป็นเรื่องของ พระองค์เอง ถ้าเป็นเรื่องของเราแล้วก็เป็นอีกเรื่องหนึ่ง เรื่องของเราก็เกี่ยวกับคนทั้ง ประเทศ ก็เลยรวมเอาคนทั้งประเทศมา มารวมกันออกทูลถวายท่านนี่ละ แล้วท่านทรง รับทราบแล้วก็หมดเท่านั้น ก็เป็นเรื่องของท่านเอง ไม่ใช่เรื่องของเรา เป็นเรื่องของท่าน จะ พิจารณาอะไรก็เป็นเรื่องของท่านเอง เรื่องก็จบเท่านั้น

เรื่องที่น่าไปแล้วนั้นเราเห็นด้วยแล้วทุกเรื่อง จึงได้นำออกทูลพระบาทสมเด็จพระ เจ้าอยู่หัว ในหัวใจของคนทั้งชาติ อะไรก็อยู่กับพระองค์หมดเรียบร้อยแล้ว พระองค์จะ พิจารณายังไงก็สุดแท้แต่พระองค์เพียงพระองค์เดียวเท่านั้น เพราะหัวใจของคนทั้งชาติ มอบกับพระองค์เพียงพระองค์เดียว ก็มีเท่านั้นละ

ให้ฟังเสียงอรรถเสียงธรรมบ้างละดี เสียงสกปรกโสโครกนี่คือเสียงกิเลสตัณหา ไป ที่ไหนยุ่งทั่วโลกดินแดน เกิดรบราฆ่าฟันฉิบหายป่นปี้มีแต่เรื่องของกิเลสนะ ถ้าเรื่องของ ธรรมให้อภัยกัน เป็นประเทศใหญ่เท่าไรยิ่งให้อภัยกันสูงส่ง ให้ผู้น้อยได้รับความร่มเย็น เป็นสุข กราบไหว้บูชาเป็นขวัญตาขวัญใจกับประเทศใหญ่ๆ นั้น ถ้าเป็นธรรมเป็นอย่างนั้น ถ้าเป็นกิเลสใหญ่เท่าไรยิ่งพองตัวขึ้น กินไม่พอ อิ่มไม่พอ ไม่ว่าอะไรไม่พอๆ สุดท้ายก็บีบบี สีสไฟผู้น้อยให้แหลกเหลวไปหมด

ดั่งที่สงครามมันเกิดอยู่ ว่าสงครามโลกๆ อันสงครามโลกมันเกิดอยู่ทุกแห่งทุกหน นั้นแหละ ส่วนใหญ่ๆ รวมหัวกันตีกันนั้นเรียกสงครามโลก ส่วนสงครามย่อยๆ มันเป็นอยู่กับทุกคนๆ แม้แต่ในวัดเราในพระเรา นักภวานาก็มี ระหว่างกิเลสกับธรรมเกิดสงครามกัน ส่วนมากพวกเรามีแต่แพ้ แพ้กิเลสๆ มันโยนหมอนให้ตู่บเท่านั้นคว้ามับเร็วยิ่งกว่าลิง นี่กิเลส เอ้าภวานามันล่าบากล่าบน นี่หมอนโยนหมอนตู่บให้ พับเดียวคว้ามับ ลิงมองไม่ทันนะ ทั้งๆ ที่ลิงมันก็เร็ว แต่มันมองมือคนจับหมอนไม่ทัน เป็นอย่างนั้นละพวกเรา มันแพ้ตั้งแต่กับกิเลสเท่านั้น กิเลสมันเก่งมากนะ

เราย่นเข้ามาหาในวัดในนักภวานาของเรา ถ้าโยนเสือโยนหมอนให้นี้กอดได้วันยังค่ำ มันแตก แตกเย็บใหม่เอาเรื่อยเลย ไม่มีคำว่ายุ่ง หมอนนี้ยุ่งเพราะนอนมากไม่ว่านะเย็บใหม่เรื่อย นี่พูดถึงเรื่องกิเลส เวลานี้คลื่นกิเลสกำลังหนัก กิเลสไปที่ไหนจะหาความร่วมมือเย็นเป็นสุขไม่ได้ พี่น้องทั่วประเทศไทยและทั่วโลกขอให้ฟังเสียงธรรมบ้างนะ ธรรมนี้เป็นธรรมชาติที่ครอบโลกมาให้ความร่วมมือมาแต่ไหนแต่ไร ที่พระพุทธเจ้ามาตรัสรู้แต่ละพระองค์ๆ นั่นก็เพราะความจำเป็นของโลกที่เรียกร้องหาความช่วยเหลือมาตลอด

พระพุทธเจ้าทุกพระองค์ก็ไม่ใช้ใจจิตใจจางทรงปรารถนาเป็นพุทธภูมิมา จนได้เป็นพระพุทธเจ้าตรัสรู้ธรรมแล้วเอาน้ำอรรณน้ำธรรมนั้นมาโปรยบรรดาสัตว์ทั้งหลาย พอได้ลิ้มหุสุมิตบ้าง ผู้ที่ผ่านพ้นก็ผ่านพ้นไปเรื่อย ๆ เพราะอำนาจแห่งธรรมชะล้าง หลุดพ้นจากทุกข์ไปจำนวนน้อยเมื่อไร พระพุทธเจ้าแต่ละพระองค์ตรัสรู้ นี้ละธรรมรื้อขนสัตว์โลกให้พ้นจากกองทุกข์ไปโดยลำดับ ของพระพุทธเจ้าทุกๆ พระองค์ ไม่เคยมีพระพุทธเจ้าพระองค์ใดเป็นพระพุทธเจ้าที่เป็นโมฆะ ไม่ทำประโยชน์ให้โลกไม่เคยมี มีแต่ทำประโยชน์สุดเหวี่ยงๆ ให้โลกทั้งนั้น

โลกเป็นยังไง โลกคนไหนไปก็โดดเข้าไปแต่ห้อง ไอ.ซี.ยู ๆ ไม่มองดูหมอ ไม่มองดูยา แล้วจะให้หมอกับยาช่วยยังไงได้ คนไข้คนไหนไปก็โดดเข้าแต่ ห้องไอ.ซี.ยู ไม่สนใจกับหยูกกับยากับหมอเลย ก็มีแต่คอยวันตายเท่านั้นเอง อันนี้โลกก็คอยวันตายจมไปกับกิเลสทั้งนั้นๆ วันที่จะฟื้นขึ้นมาเนี่ยยากนะ ถ้าไม่มองดูหมอไม่มองดูยา คือไม่มองดูบรรพตธรรมคำสั่งสอน มองดูครูบาอาจารย์ที่แนะนำสั่งสอน จะไม่มีวันหายนะโรคของเรา โรคความขี้เกียจขี้คร้าน ความโกรธ ความท้อแท้อ่อนแอ ความโลภ ทุกอย่างเต็มอยู่ในนี้หมด ขึ้นชื่อว่ากิเลสคลังของมันอยู่นี้หมด เอาอะไรได้ทั้งนั้นไม่ขัดข้องคือกิเลส สมบัติของกิเลสเต็มหัวใจสัตว์โลก เป็นไฟเผาไหม้โลกตลอดมา

นี่ละถ้าเราไม่เอาธรรมเข้าไปชะล้างสิ่งเหล่านี้แล้ว ก็เท่ากับเราไม่มองดูยาดูหมอนั้นแหละ ครูบาอาจารย์สอนอะไรก็ไม่ฟัง ยารธรรมะเลิศขนาดไหนก็เลิศแต่ยา ไปอยู่ในตู้ในหีบมันไม่สำเร็จประโยชน์อะไรกับคนไข้ ถ้าคนไข้ไม่สนใจจะรักษาตัวเอง นำยานั้นเข้ามาแก้ไข

ก็จะค่อยแบ่งเบาไปเรื่อย ๆ ต่อจากนั้นก็หายไปได้ คนไข้ที่เข้าโรงพยาบาลหายเป็นคนปรกติออกมาเยอะ ที่ตายอยู่ในโรงพยาบาลก็เยอะ เพราะฉะนั้นโรงพยาบาลจึงมีทั้งป่าช้าผีดิบ มีทั้งคนไข้ที่หายจากโรงพยาบาล บรรเทาเบาทุกข์แล้วกลับออกมา ที่เข้าไปแล้วตายจมไปเลย ๆ อยู่ในโรงพยาบาลมากขนาดไหน

เตียงหนึ่ง ๆ มีกี่คนที่ไปตายในโรงพยาบาล ผู้ที่ฟื้นกลับออกมาก็ไม่นับ ผู้ที่ตายอยู่นั้นก็ไม่ได้นับเหมือนกัน มากพอ ๆ กัน เมื่อทนไม่ไหวมันก็ตายอยู่บนเตียง ๆ แต่ละเตียง ๆ บรรจุคนตายไว้มากต่อมาก เหมือนกับที่บรรจุคนไข้หายจากโรคออกมานี้มากต่อมาก เช่นเดียวกัน ให้เราพิจารณาเลือกตัวของเราเวลานี้ คนตายคนเป็นอยู่กับเราคนเดียว ถ้าเราทำความชั่วซ้ำลามากจะสร้างตั้งแต่ความตายเพื่อความล่มจมแก่ตัวเอง ถ้าสร้างความคิดงามแล้วเราจะมีวันฟื้นออกมา ฟื้นขึ้นเป็นคนดีขึ้นไปเป็นลำดับ ๆ

ให้ฟังเสียงธรรม เสียงธรรมท่านสอนยังงี้ ให้ฟังเสียงครูเสียงอาจารย์ อย่าฟังแต่เสียงที่รู้มานะ โอ้อวดว่าตัวดีบตัวดีอย่างนั้น มันมีแต่ลมปาก กิเลสพองตัว แล้วพ้นพิษออกมาก็มาเผาตัวเอง แล้วก็เผาส่วนรวมไปโดยลำดับลำดับ มีแต่เรื่องกิเลสเผาทั้งนั้น ธรรมท่านไม่ได้เผาใคร โลกวิทู พระพุทธเจ้าสอนธรรมด้วยความรู้แจ้งโลก และสอนอย่างกระจ่างแจ้ง สวากขาตธรรมตรัสไว้ชอบทุกอย่าง เอนำไปปฏิบัติ ปฏิบัติได้แล้วมาน้อย เพียงไรคนนั้นจะมีความสุขเย็นใจ ๆ ให้พากันปฏิบัติ

เข้ามาวัดก็อย่ามาเฉย ๆ มาโก้ ๆ เก๋ ๆ มาเทียว โห วัดนั้นมีคนเคารพนับถือมาก วัดนั้นดีอย่างนั้นอย่างนี้ก็แห่เข้ามา ครั้นแห่เข้ามาก็เก๋ ๆ กัง ๆ อยู่ทุกแห่งทุกหน จนมองดูไม่ได้นะ จะเข้าใจอะไรไม่ทราบเขาไม่สนใจละ พระเป็นตุ๊กตาหรือพระเป็นพระมีนะ ในวัดหนึ่ง ๆ พระเป็นพระดูคนออก ถ้าคนแบบฟุ้งเพื่อห่อหุ้มมาเอาเทวดามาดูก็ไม่ออก เพราะตัวนี้มีมันเลยเทวดาแล้วความหนาของมัน เลยดูไม่ออก อย่าเข้าใจว่าคนมาวัดนี้จะดีด้วยกันทุกคน ไม่ได้ดีนะ เข้ามาเป็นความเลอะเทอะมีมากต่อมาก

ให้พากันจำเอา ให้เลือกสันปันส่วนตัวเอง เวลานี้มันอยู่ในห้องไอ.ซี.ยูหรือห้องไหนนะเรา มันฟังเสียงอรรถเสียงธรรม เสียงครูบาอาจารย์หรือไม่ หรือฟังตั้งแต่เรื่องไอ.ซี.ยู ลมหายใจนั้นอย่างเดียวเหอ ขาดเมื่อไรก็ตายเมื่อนั้น อย่างนี้ใช้ไม่ได้นะ จม เอาละพอเท่านี้ละ

นั่นละรูปหลวงตาบัวดูเอาซี (หลวงตาท่านชี้ให้ดูรูปหลวงตาที่ติดอยู่ในศาลา) รูปเป็นระยะ ๆ ระยะหนึ่งดูว่ามาอยู่วัดป่าบ้านตาดแล้ว มาเป็นสมภารวัดแล้วระยะนั้น ระยะหนุ่ม ๆ นี้รูปนี้ถ่ายเมื่อพรรษา ๔ อายุ ๒๔ ปี หนุ่มพ้อ (คนในศาลาหัวเราะ) เอ้าหนุ่มพ้อก็บอกว่าพ้อซี ที่สองนั้นเป็นอิตาบัลลังมาจากวัดดอยธรรมเจดีย์ ก็มาวัดสุทธาวาส ท่านอาจารย์มหาทองสุกท่านได้เอาพัดสามประโยชน์ใส่มือให้ ท่านมาติดให้เองนะนั่นให้

ถ่ายรูป บวชแล้วได้เห็นพัดหรือเปลวสะพัตสามประโยคของเรา โอ้ย ไม่สนใจดูมันแหละ ดูแต่ธรรมเท่านั้นละ “ต้องเป็นเครื่องหมายของทางโลกทางธรรมบ้าง”

ท่านก็ปู้ปี้บเลย นี่พัด ท่านไปเอาพัดท่านมา เอาๆ ขึ้นนั่ง เอาตรงนี้แหละ เอาพัดมาวางปู้บ ท่านจัดเองนะนั่น ช่างเขามาที่นั่น ถ่ายรูปเดี๋ยวนี้เลย ความจริงมีมหาบัวอยู่นั้น เข้าใจไหม เจ้าของไม่เคยสนใจละไอ้พัดนั้น นี่เป็นพัดของท่านอาจารย์มหาทองสุข นี่พรรษา ๑๖ ลงมาจากวัดดอยฯ คราวนั้นเอง ลงมาจากที่นั่นก็ไม่ได้รับพัตยศ เป็นมหาบัว (หลังงานศพท่านอาจารย์มันแล้วสามเดือน) อ้าวก็หลังนะซี จะไม่หลังยังไง ลงมาจากนั้นก็เดือนพฤษภาแล้ว ศพท่านอาจารย์มันตั้งแต่เดือนกุมภาพันธ์มั้ง ขึ้นไปที่แรกเดือนกุมภาพันธ์ไปทางอำเภอบ้านฝื่อ ศรีเชียงใหม่ กลับเข้าไปวัดดอยธรรมเจดีย์ พักที่สองเดือนพฤษภา นี่ละลงมาพักที่สอง

ทองคำวันนี้ได้ ๕ บาท ๔๙ สตางค์ ได้ทุกวันมันจะเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ มีหวังประเภทน้ำไหลซึม ไปละ

รับฟังรับชมพระธรรมเทศนาของหลวงตา ได้ที่

www.Luangta.com หรือ www.Luangta.or.th

และรับฟังจากสถานีวิทยุสวนแสงธรรม กรุงเทพฯ และสถานีวิทยุอุดร

FM 103.25 MHz